

tör elő
Minden.
Feltekint az Égre.
Várja a Csodát.
De
megkapta, -
hiszen él és létezik.
Körötte kis fák nőnek.
Körülveszik.
És magányában
csak sejtve érzékeli, -
hogyan szeretik.
Öreg.
Dús.
A ráncok megsűrűsödtek,
de
törzse szálfegyenesen áll.
Tavasszal zöld szőnyeg veszi körül, -
fölötte csillagok.
Akkor úgy érzi, -
legyőzhetetlen.
Születő levél-hangjai körülölelik
törzsét, -
talán még
boldog is lehet.
Nehéz pillanataiban
„oroszlánokról álmodik
az
Öreg.”
De más, mint
Fa
nem lehet.

Mert Ő Maga a Fa.

Szeretettel

Vadász György